

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Sluneční pes už byl téměř na konci své cesty, když se psi ze tří smeček dovlekli zpět do tábora vyčerpaní, ale plní naděje. Vždyt našli dvě z unesených štěňat! Lumpík a Chundelka byli příliš slabí na to, aby zvládli ujít takovou cestu, takže se dospělí psi střídali po jejich boku a většinu času je podpírali. Bouře se nabídla, že ponese Chňapa a Tlapa, ale mladí synové Belly a Šípa byli příliš vzrušení na to, aby si to nechali líbit. Místo toho poskakovali okolo starších štěňat a neúnavně je zasypávali otázkami, i když byli Lumpík s Chundelkou příliš unavení na to, aby se zmohli na nějakou odpověď.

„Co se stalo v těch jeskyních?“

„Skutečně tam byly příšery, Chundelko? *Skutečné* příšery?“

„No tak, už dost,“ napomenula je Bella něžně. „Nechte Lumpíka s Chundelkou na pokoji, už takhle si toho prožili víc než dost. Určitě vám všechno řeknou, ale až později, ano?“

Lumpík a Chundelka byli špinaví, pohublí a občas se roztráslí da kňučeli strachy, když se jim vrátily vzpomínky. *Ale jsou naživu,*

přestože měli zemřít, pomyslela si Bouře. *Překazili jsem Bríziny plány... přinejmenším dva z nich.*

Snažila se příliš nepřemýšlet nad tím, jak bude Bríza reagovat. Co udělá, až zjistí, že štěňata unikla smrti?

Pořád má Hryzalku...

Miky a Snap položili obě štěňata do trávy na mýtině. Lumpík a Chundelka se mírně potáceli a už se jim klížily oči, ale vzápětí zbystřili, když z Hvězdina doupěte vyběhla jejich sestra Maličká.

Nejmenší ze štěňat vypadalo odpočaté a bylo radostí bez sebe, že vidí své sourozence. Hned za ní běžela rozzářená Hvězda, ale Maličká byla u zachráněných štěňat jako první.

„Lumpíku! Chundelko!“ zaštěkala nadšeně a div do nich prudce nevrátila.

Její bratr a sestra vesele zaňafali a všichni tři se skáceli na hromádku do trávy. „Ty jsi naživu!“ štěkali.

Museli o ni mít šílený strach, pomyslela si Bouře a zachvěla se při vzpomínce, jak blízko byla Maličká smrti.

Maličká olizovala své sourozence a štouchala do nich čeníškem tak zuřivě, že měla Hvězda co dělat, aby se k nim vůbec dostala a mohla je také přivítat.

„A kde je Hryzalka?“ zeptala se Maličká dychtivě, zvedla hlavičku a rozhlédla se.

„My nevíme,“ odpověděl Lumpík zdrceně.

Hvězda zalapala po dechu a podívala se smutným očima na Štístka. Radostná atmosféra byla rázem pryč a dospělí psi si vyměňovali zoufalé pohledy.

Tohle je vítězství, ne že ne, řekla si Bouře v duchu. *Jenže nikdo z nás nebude v klidu, dokud se Hryzalka nevrátí domů.*

„Tři štěňata jsou v bezpečí,“ řekla nahlas a upoutala na sebe pozornost ostatních psů. „Toho se musíme držet. A teď zachráníme i vaši sestru, to vám slibujeme.“

„Tím si buďte jistí,“ zavrčel Štístko a olízl Maličkou na uvítanou. „Měli bychom ihned vyslat další pátrací skupinu, je třeba prozkoumat celou oblast okolo útesů a...“

„Já půjdu,“ štěkla Luna. „Nejsem tak unavená. Brouku, půjdeš se mnou?“

Zatímco Brouk přikyvoval, ozval se i Hvozd: „Já půjdu taky. Štístko, měl bys teď chvíli zůstat s Hvězdou a štěňaty. Budeme hledat, zatímco se budeš starat o své malé.“

Štístko se zmučeným výrazem přikývl. „Tak dobře. Dávejte si pozor na dlouhé packy, když tam budete. Nejsou bezprostřední hrozba, alespoň myslím, ale přesto... měli bychom být prozatím ve střehu.“

Když trojice psů zmizela mezi stromy, Sluníčko předstoupila před ostatní psy. Malá Omega měla rozčuchanou srst a sotva se únavou držela na nohou. „S Lumpíkem a Chundelkou si můžeme promluvit zítra,“ kníkla slabým hláskem, „ale teď by si měli odpočinout.“

„To by skutečně měli,“ souhlasila Hvězda, která měla všechna tři štěňata schoulená mezi předními tlapami a držela si je u těla. „A vy také. Běžte všichni spát – zasloužíte si to.“

Psi se začali rozcházet do svých doupat, ale Bouře zůstala ještě chvíli stát a dívala se na Štístka, Hvězdu a jejich stále ještě neúplnou rodinu.

Něco jí říkalo, že Luna, Brouk a Hvozd u útesů nic nenajdou. Kdyby tam Chundelka byla, museli by předtím zaslechnout její

volání o pomoc, stejně jako slyšeli její sourozence. *Ale nesmíme nic nechat náhodě*, pomyslela si chmurně. *Musíme se držet každé možné stopy.*

Protože se nemůžu ubránit pocitu, že Bríza má pořád navrch a že nám dochází čas...

Kořisti v lesích sice ubývalo, ale přesto jí bylo dost pro vyhladovělá štěňata. Následujícího rána se nikdo nechtěl pustit do jídla dříve než Lumpík, Chundelka a Malička. Dokonce i Hvězda odmítla sníst jediné sousto, dokud se její štěňata nenasytila těmi nejlepšími kousky masa. Až když se trojice malých pejsků rozvalila v trávě s příjemně plnými břichy a zavřenýma očima, pustili se do svých přídelů i ostatní.

Hvězda něžně štouchlá čenichem do Lumpíka. „Já vím, že jsi unavený...“ začala.

„Nejsem,“ ujistil ji Lumpík ospale. „Jenom jsem se přejedl.“

Hvězda se tiše zasmála. „Za chvíli půjdete všichni zase spát,“ řekla, ale vzápětí jí ztvrdly rysy. Dospělí psi zvědavě nastražili uši. „Předtím nám ale musíte všechno říct. Potřebujeme vědět, co přesně se stalo.“

Lumpík a Chundelka se okamžitě probrali a přetočili se, aby leželi na břiše. Malička na ně hleděla žalostným očima. „Bylo to ošklivé?“ kníkla.

Lumpík a Chundelka se na sebe podívali a Lumpík kývl hlavičkou. „Tak jo, mluvit budu já.“

Štístko mu olízl ouško. „Ze všeho nejdřív – co vám řekla Bríza o Maličce? Po tom, co ji odvedla pryč?“

Lumpík při té vzpomínce zděšeně vytřeštil oči. „Probudili jsme

se v dutině pod stromem, já, Chundelka a Hryzalka. Bríza nám řekla, že Maličká zlobila a že ji za trest poslala zpátky do tábora,“ zakňučel a začal se třást. „My... my jsme řekli, že už nám to dobrodružství stačilo, a jestli bychom nemohli jít taky domů,“ pokračoval přiškrceným hláskem. „Ale Bríza řekla... řekla... *Ne!* Zaštěkala na nás tak ošklivě, tak *nahlas*. Strašně se zlobila. Myslel jsem, že nás pokouše.“

Chundelka horlivě přikyvovala. „Byla tak *děsivá*,“ hlesla tiše. „Nikdy jsem ji neviděla tak rozzuřenou, a tak... a tak už jsme se s ní nepřeli.“

„To se nedivím,“ zavrčela Daisy. „Dobře jste udělali.“

„A co potom? Co se stalo dál?“ Hvězda sklonila hlavu a pohlédla Lumpíkovi do očí.

Malý pejsek naprázdno polkl. „B-Bríza nám vyprávěla další příběh, maminko. Už se mi ty její příběhy vůbec nelíbily a Chundelce taky ne, ale ona nám to stejně řekla! Byl to *děsivý* příběh... o štěňatech, která... šla navštívit Zeměpsici a zažít... dobrodružství.“

„Bylo to děsivé a ošklivé,“ zavrčela Chundelka. „V tom příběhu byly temné jeskyně a příšery, ale Bríza řekla, že ta štěňata neměla strach, protože byla *statečná*,“ řekla a podívala se na svého bratra. „Jenže mně spíš připadalo, že ta štěňata byla *hloupá*.“

„A Chundelka to Bríze taky řekla,“ řekl Lumpík s pyšným pohledem na svou sestru. „Řekla jí hezky nahlas, že to byla *hloupá* štěňata!“ dodal a svěsil ouška. „Jenže Bríza na nás začala zase ošklivě štěkat.“

Chundelka se zachvěla a přikývla. „Napřed nám vynadala a potom řekla, že nás čeká stejné dobrodružství jako ta *statečná* a vůbec ne *hloupá* štěňata z příběhu. *Donutila* nás jít.“

„Řekla nám... řekla nám, že půjdeme do doupěte samotné Zeměpsice,“ řekl Lumpík a vytřeštil oči, až mu svítila bělma. „Zeměpsice! My jsme nechtěli, ale ona nás přinutila jít strašně, strašně hluboko pod zem.“ Malý pejsek se prudce roztřásl. „Tam přece odcházejí psi, když umřou, ne? Byla to hloupá, děsivá hra!“

Bouře na ně zděšeně zírala. „Ale vy dva jste nebyli hloupí,“ zavrčela něžně. „Nikdy si to o sobě nemyslete. Věděli jste, že to je špatný nápad. Byli jste statečnější než ta štěňata z příběhu.“

Lumpík zvedl ouška. „Bouře, ona... ona to ale nebyla žádná hra. *Nebyla*. Když jsme byli v podzemí, Bríza začala být *zlá!*“ Lumpík zděšeně zavyl, až sebou Bouře trhla. „Říkala nám tak strašné věci. Ona... ona... maminko, ona nám řekla, že zabila Ševela a Bruna a Jespu! A... a... že Maličká není v táboře, protože ji *taky zabila*.“

Chundelka se schoulila na zem a žalostně zakňučela. „Bríza... ona nám řekla, že Maličkou už nikdy neuvidíme... a že naši rodiče už nikdy neuvidí nás!“

„Měli jsme takový strach! Tam dole ve tmě... její zuby se leskly a svítily!“ pokračoval Lumpík s očima plnými děsu nad tou vzpomínkou. „M-myslel jsem, že nás zabije rovnou na místě.“

Hvězda začala oběma štěňatům olizovat hlavičky. Hlas jí přeskakoval, když je utěšovala. „Teď už jste v bezpečí a ta Bríza vaši sestru nezabila. Maličká je tu s námi a všechno je v pořádku. Všechno bude v pořádku.“

„Já vím, ale nemůžu na to přestat myslet a...“ Lumpík se prudce oklepal, odkašlal si a zvedl hlavu. „Chundelka a já jsme utekli. Běželi jsme pryč do tmy, ale... Hryzalka... ona s námi nešla,“ zakňučel zoufale. „Myslím, že měla největší strach z nás všech“

a nedokázala se pohnout, ale my jsme si toho nevšimli. Prostě jsme běželi pryč. Nedošlo nám to,“ zavyl zničeně. „Maminko, je nám to tak líto!“

Hvězda si ho přitáhla blíž a rychle mu olizovala hlavičku. „Nesmíte si nic vyčítat! Byli jste stateční, Lumpíku, a nemohli jste udělat nic jiného. Vy dva jste tu teď s námi právě proto, že jste utekli. Nemůžete za to, že tu Chundelka není – za to můžu *Bríza*.“

Maličká pokývala hlavičkou. „Bríza je zlá,“ řekla svému bratrovi. „Není to naše vina.“

Bouře si vyměnila významný pohled se Sluníčkem. Byla ráda, že se Maličká nechala přesvědčit, že štěňata za nic nemohou. *Lumpík s Chundelkou si to brzy uvědomí také.*

„Snažila se vás chytit?“ zeptala se Střela s chmurnou předtuchou, že příběh ještě neskončil.

„A-ano,“ potvrdila Chundelka. „Strašně *dlouho*. Nemohla nás ale najít, protože jsme se brodili vodou, abychom skryli svůj pach, pak jsme se schovali a byli jsme strašně potichu.“

„A potom...“ kníkl Lumpík, „p-potom na nás zaštekala, že zůstaneme tam dole ve tmě, dokud *neumřeme*. Řekla, že se naši rodiče nikdy nedozví, co se nám stalo, že jim pukne srdce a umřou taky a že to bude naše vina.“

Mikymu uniklo zlostné zavrčení.

„A pak,“ pokračoval Lumpík, „nám řekla, že vezme Hryzalku na dobrodružství. Řekla, že Hryzalka je vyvolená, že z nás měla největší strach, a proto je to nejlepší štěně. Řekla, že její strach moc potěšil Strachopsa.“

„Ta bestie!“ zavyl Hrab. „Ale tohle není jenom její vina, za tohle může i ten šílenec Běs!“

Zrčečka zavrčela na souhlas.

„Běs už za svoje činy zaplatil,“ řekla Bouře temně. Vyprávění štěňat v ní vzbuzovalo nepotlačitelnou zlost. „O to jsem se postarala. Jen jsem tehdy netušila, že už si předtím stihl vychovat následnici. *Brízu*.“ Bouře to jméno vyplivla jako nechutné sousto.

„Lumpíku, Chundelko,“ řekl Štístko naléhavým, ale vřelým hlasem, přikrčil se a pohlédl štěňatům do očí. „Vím, že to není snadné, ale potřebuji, abyste se teď soustředili. Řekla Bríza cokoliv o tom, kam chce Hryzalku odvést?“

Obě štěňata smutně zavrtěla hlavičkami. „Jenom... na jednu věc si vzpomínám, tatínku,“ kníkl Lumpík. „Řekla, že Hryzalce dá... *důležitou lekci*.“

„Já si vzpomínám, co řekla, protože to znělo šíleně,“ dodala Chundelka a zaryla dráčky do země. „Řekla, že ji vezme *tam, kde Bouře urazila Strachopsa*, a že mu věnuje *dar*, až přijde jeho čas. Že tím napraví to, co udělala Bouře. A že jí za to Strachopes dá odměnu, protože ji má rád.“

Co jsem já udělala? Bouře nechápavě zírala na dvojici štěňat. Cítila na sobě pohledy celé smečky, ale nedokázala se nikomu podívat do očí.

Tam, kde jsem urazila Strachopsa? Cože? U všech dobrých Psích duchů, čím jsem ho mohla urazit?

Bouře zmateně potřásla hlavou a cítila, jak se jí ježí srst na hřbetu. Bohužel tušila, co měla Bríza na mysli, když mluvila o daru pro Strachopsa.

Ach, Hryzalko. Kde jsi, chudinko malá?

„Nevzpomínáte si na nic dalšího?“ naléhal Pajda a přibelhal se blíž. „Pomohlo by nám cokoliv, štěňátka.“

Lumpík a Chundelka se k sobě přitiskli a trásli se. „Slyšeli jsme, jak Bríza něco tlačí,“ kníkla Chundelka. „Skřípalo to.“

„Jako kdyby... možná tlačila kámen,“ hlesl Lumpík. „Ale my... my jsme zůstali potichu a nepohnuli jsme se, dokud jsme neměli jistotu, že je pryč.“ Jeho hlásek přešel v zoufalé vytí. „Byli jsme tam *tak strašně dlouho*.“

Chundelka zatřásla hlavičkou, jako by se snažila zbavit vzpomínky. „A měli jsme velkou žízeň, tak jsme se odplížili zpátky tam, kde byla voda.“

„Měli jste štěstí, že tam tekl pramen,“ řekl Pajda vážně. „Jinak byste nepřežili.“

Lumpík popotáhl, oklepal se a pevně stiskl čelisti.

„Já myslím, že ano,“ zavrčel.

Pajda překvapeně zvedl ucho.

„Ano, taky si to myslím,“ přikývla Chundelka. „Díky tomu dalšímu štěněti... tomu, co nám pomohlo.“

„Cože?“ vyštěkla Hvězda a nastražila uši. Bouře cítila, jak jí tuhnou krev v žilách.

„Byla tam malá fenka, droboučká, se světlým kožíškem,“ řekl Lumpík s pohledem upřeným na svou maminku. „Když si pro nás přišel Strachopes, zahнала ho pryč.“

Bouře přešel mráz po zádech a nedokázala se pohnout.

„Dostali jste ji taky ven?“ zeptala se Chundelka a polekaně pohlédla na Štístka. „Našli jste ji?“

„Já... nevím, že by tam bylo další štěně.“ Štístko zmateně švihl ocasem. „Žádné jsem neviděl,“ řekl a zděšeně se podíval na Bouři. „Ty snad ano?“

Bouře zavrtěla hlavou, ale nic neřekla. Neměla ponětí, jak by

Štístkovi vysvětlila, že tam žádné třetí štěně nebylo... a zároveň vlastně bylo.

Možná až najdeme Hryzalku, řekla si v duchu. *Až se všechno jednou provždy uklidní.*

Zaražená Hvězda si olízla pysky. „Štěňátka, co když vám Zeměpsice poslala kamarádku, aby vám pomohla? Ach, Štístko, doufám, že tam nebylo další ztracené štěně.“

„Nic se jí nestane,“ ozval se další hlas.

Všichni se jako jeden pes otočili k malému Chňapovi. Syn Belly a Šípa měl vesele vyplazený jazyk. „Nemusíte si o ni dělat starosti. Opravdu. Ona... není *ztracená*.“

Dospělí psi si vyměnili zmatené pohledy, ale vzápětí už všichni krčili rameny a vrtěli hlavami. Bujná štěněcí představitost, nic víc. Jen Bouře upřeně zírala na Chňapa a Tlapa, kteří si něco spiklenecky šuškali a tvářili se nesmírně spokojeně.

Takže Lumpíka a Chundelku také navštívil duch jejich mrtvé sestřence. Chocholka napřed pomohla Maličké, teď i Lumpíkovi a Chundelce. Bouře pocítila příliv nové naděje a optimismu.

Jestli si to nepředstavují, jestli je Chocholka opravdu nějakým způsobem s námi... tak už pomohla zachránit tři štěňata a možná pomůže zachránit i čtvrté.

„Co to znamená?“ zeptal se Hvozd. Bouře nastražila uši a už se mu chystala odpovědět, když jí došlo, že se Hvozd neptá na Chocholku, ale na Brízina slova. „Jaký *dar* chce předat Strachopsu?“

„Bouře,“ oslovil ji Štístko. „Jsi si jistá, že nevíš, kde jsi urazila Strachopsa?“

„Počkejte chvíli!“ Hrab měl zamyšleně nakrčené čelo. „Chundelka říká, že mu Bríza chce ten dar předat, *až přijde jeho čas*.“

